

Od lat miejsca nie-tożsamościowe stanowią interesujący wątek rozważań teoretycznych i badań w geografii człowieka. Uczni zastanawiają się nad charakterem tych miejsc. Najbardziej popularne koncepcje w tym względzie powstały w roku 1976 (Relph: Placelessness) oraz 1995 (Auge: non-places). W swoim projekcie używamy, jako swego rodzaju wspólnego mianownika dla obu pojęć terminu miejsca nie-tożsamościowe (non-identity places). Ma to znaczenie z perspektywy międzynarodowej. Na kontynencie europejskim częściej używane jest określenie „non-place”, w USA „placelessness”. Nasz termin ma stanowić pomost w dyskusji między obiema perspektywami. Współczesne czasy, związane z olbrzymią mobilnością społeczną, udziałem technologii cyfrowych w kształtowaniu codziennego życia człowieka oraz rozwojem możliwości komunikacji społecznych sprawiają, iż istniejące ugruntowane stanowiska nie wystarczają w wyjaśnieniu zjawiska miejsc nie-tożsamościowych.

Dzięki ciągłemu rozwojowi interdyscyplinarnych teorii na gruncie geografii społecznej oraz rozwojowi debat związanych z rolą mediów cyfrowych możliwe staje się poszukiwanie teoretycznej oraz empirycznej odpowiedzi na nurtujące pytania o charakter, rolę i odbiór miejsc nie-tożsamościowych.

Nasza wyjściowa hipoteza badawcza związana jest z twierdzeniem, iż miejsca nie-tożsamościowe w czasach cyfrowych i rozwiniętych relacji komunikacyjnych zmieniają swój charakter lub wręcz przestają istnieć.

Celem nadrzędnym projektu jest wykorzystanie podejścia oferowanego przez geografę komunikacyjną do rozwiązania problemu poznawczego związanego z określeniem współczesnego charakteru miejsc nie-tożsamościowych, ich roli w życiu człowieka oraz odbioru przez użytkowników. Cel ten zamierzam osiągnąć wraz ze swoim zespołem rozwijając i operacjonalizując podejście komunikacyjne do dyskusji o przestrzeni i miejscu zaproponowane przez Paula Adamsa (2005, 2009). W tym nadrzędnym celu zawierają się cele szczegółowe o charakterze teoretyczno-metodologicznym oraz empirycznym. W konsekwencji uszczegółowienia celów sformułowano następujące pytania badawcze o charakterze empirycznym (QE) oraz teoretycznym (QT):

QE1 Jakie treści i konteksty posiadają współcześnie miejsca nie-tożsamościowe?

QE2 Jaki jest odbiór społeczny przestrzeni, które można nazwać miejscami nie-tożsamościowymi?

QE3 Jak zmieniają się miejsca nie-tożsamościowe pod wpływem poszerzenia rzeczywistości o aspekt wirtualny?

QE4 Czy przestrzenie wirtualne wytwarzają treści komunikacyjne zmieniające odbiór miejsca?

QT1 - Jaka jest pozycja teorii związanych z miejscami nie-tożsamościowymi w świetle aktualnej wiedzy z zakresu geografii komunikacji?

QT2 - Jakie są możliwości operacyjne koncepcji komunikacyjnej w geografii oraz jej ograniczenia?

W celu odpowiedzi na pytania badawcze posłużymy się metodami: PPGiS, quasi-eksperymentalną, strukturyzowaną obserwacją uczestniczącą, wywiadem narracyjnym, netnografią oraz grupowymi wywiadami zogniskowanymi..